

El Llop que tenia por de la foscor

Al bosc de Puigverd, on els arbres xiuxiuegen secrets al vespre, hi vivia en Llobet, un llop gris amb les orelles més grans que les dels seus germans. Tothom sabia que els llops són valents, que cacen de nit i que no tremolen ni amb la pluja més forta. Però en Llobet tenia un secret: li feia por la foscor.

Cada nit, quan el sol s'amagava darrere les muntanyes, el seu cor començava a bategar com un tambor. Les ombres dels arbres li semblaven monstres, i el crit d'un mussol el feia saltar com un gripau. Els seus amics li deien:

— Ets un llop o un conillet? —i es posaven a riure.

En Llobet s'empipava, però no sabia què fer. Fins que una nit, mentre s'amagava dins una clotada per no sortir, va sentir un plorar fluixet. Era la Llebre Blanca, que també estava amagada.

— Què et passa? —va preguntar en Llobet, oblidant per un moment la seva por.

— Em perdo sempre al bosc de nit... i tinc por de no trobar mai més casa meva —va xiuxiuejar la Llebre, amb els ulls com dues llàgrimes.

En Llobet es va quedar quiet. Ell també tenia por... però almenys mai s'havia perdut! Aleshores, va tenir una idea:

— Si tu em dius per on he d'anar per no veure ombres estranyes... jo et guio pel bosc amb el meu olfacte de llop!

I així ho van fer. La Llebre li ensenyava camins amples i sense arrels per on no li semblés que hi havia monstres, i en Llobet olorava el camí cap a casa seva. Van descobrir que junts, la foscor era menys terrible.

Fins que una nit, després de set vespres ajudant-se, van arribar a un clar de lluna. La Llebre va dir:

— Mira, Llobet... les ombres que et fan por són només arbres! I el bruit que escoltes és el vent jugant amb les fulles.

En Llobet s'hi va fixar millor. Ella tenia raó. Les branques que semblaven braços eren només arbres ballant, i els xiulets eren els ocells que es despertaven. Aquella nit, per primera vegada, va aixecar el musell i va udolar a la lluna... sense por.

I des d'aleshores, encara que de vegades li feia un pessic de por, recordava que tothom té por d'alguna cosa... fins i tot els llops més grans.